MISIONIERIAUS LAIŠKAI

14 Münchenas, 1948 m. gegužės 1 d.

BRANGŪS TAUTIEČIAI, BROLIAI IR SESĖS TREMTYJE!

Gerb. T. Bružiko pavedamas ir norėdamas bent šiek tiek palengvinti jo darbų naštą, rašau šį laišką Švenč. Mergelės Marijos garbei apie Jai taip brangią

SKAISTYBĖS DORYBĘ

Atėjus šiam gražiam mėnesiui, kuriame gamta atbunda iš žiemos miego, kada įvairios gėlelės akį veria nuostabiais žiedais ir paukšteliai garbina dangaus ir žemės Tvėrėją savo giesmėmis, Bažnyčia prieš akis mums stato gražiausią pavyzdį ir idealą, kuris po Dievo tik gali būti — Švenč. Mergelę Mariją. Tikinčiųjų būriai tada renkasi prie gėlėmis ir vainikais išpuoštų Dangaus Karalienės altorių, aukoja Jai savo giesmes ir maldas, paveda Jai savo rūpesčius ir vargus. Mūsų mieloji Motinėlė priima patenkinta tas maldas ir giesmes, džiaugiasi Jos altorius puošiančiomis gėlėmis, lygiai kaip žemiškoji motina džiaugiasi ją mylinčių vaikų dovanėlėmis.

Marija trokšta iš mūsų brangesnių dovanų

Permaža Marijai gražių gėlių, maldų ir giesmių, jei mes patys Jai visiškai nepriklausome. Ji nepasitenkina tik vaisiais, Ji nori turėti ir medį, t. y., visą mūsų asmenį su siela, kūnu ir visais darbais, kad kiekvieną iš mūsų per savo mieliausiąjį Sūnų pavestų Švenčiausiai Trejybei kaip kvapią auką. Bet Jėzus ir Marija negali priimti mūsų asmens aukos, jei ji nuodėmių ir ydų suteršta. Tokia auka tik pasibjaurėjimą sukelia Dievui ir daro mus vertus Jo rūstybės, o ne meilės.

PRAŽŪTĮ NEŠANTI NUODĖMĖ

Daug ir įvairių yra nuodėmių. Jos visos įžeidžia Dievą ir išskiria mus iš dangaus karalystės, jei tik yra sunkios. Bet, drąsiai galima sakyti, bjauriausia yra neskaistybės nuodėmė. Ši nuodėmė daugiausiai pažemina žmogų, padarydama jį lygų gyvuliui, kuris tik savo instinktu seka. Neskaistybės nuodėme labiausiai bjaurisi Dievas, ir už ją grąsina ir baudžia baisiomis pragaro kančiomis.

Šv. Povilas, ragindamas tikinčiuosius pasitaisyti, keliose savo laiškų vietose grąsmingai įspėja: „Venkite paleistuvystės!“ (1 Kor. 6, 18). „Neklyskite! nei paleistuviai, nei svetimoteriai, nei begėdžiai, nei vaikų darkytojai... nepaveldės dangaus karalystės“ (1 Kor. 6, 9, 10). „Paleistuvystė ir koks nors susitepimas, nei begėdystė, nei paikos šnekos tenebūnie nė minima jūsų tarpe“ (Plg. Efz. 5, 3. 4).

Senajame Įstatyme Dievas tvanu užleido ištvirkusią žmoniją, išgelbėdamas tik teisingąjį Nojų su šeima. Vėliau Abraomo laikais už paleistuvystę ugnimi ir siera sunaikino Sodomą ir Gomorą: jų vietoje beliko tik dvokiančio, sūraus vandens ežeras, kurio vandenyje negyvena jokia žuvelė, o ant krantų neauga

LIETUVOS NACIONALINĖ M. MAŽVYDO

jokia žolelė. Ar galima neigti, kad daug istorijoje žinomų karų, marų, badmečių bei kitokių nelaimių nebuvo iš dangaus siųsta bausmė už ištvirkavimą ir kitas nuodėmes?

Vargas jums, piktintojai!

Kiekviena nuodėmė yra baisus dalykas, bet dar baisesnė ir sunkesnė, kai ji sujungta su papiktinimu kitiems. Dievas baudžia už papiktinimus, nes piktintojas kaltas ne vien dėl savo nuodėmės, bet jis turi atsakyti ir už savo artimo nuodėmę, kurios jis buvo priežastimi. Tačiau didžiausia Dievo rūstybė krinta piktintojams nekaltų vaikelių, kurie patys dar negali suprasti nuodėmės baisumo ir jos pasekmių. Kristus apie tokius sako: „Kas gi papiktina vieną iš šių mažutėlių, kurie į mane tiki, tas vertas, kad asilo sukamų girnų akmuo būtų užnertas jam ant kaklo ir kad jis būtų nuskandintas jūros gilybėse..." (Mt. 18, 6). Todėl saugokimės, kad mūsų apsirengimas, žodžiai ir veiksmai nebūtų nė vienam proga įpulti į nuodėmę. Jei kur stovyklose pasitaikytų nedorų moterų ar vyrų, velnio talkininkų šiame piktame darbe, tokius griežtai sudrauskime ir, esant reikalui, išmeskime iš savo bendruomenės. Mūsų pareiga taip elgtis su savimi ir su kitais, ypač su kitos lyties asmenimis, kad kitiems iš to nebūtų jokios skriaudos.

Kas gi nužudytų vieną iš šių mažutėlių...

Dievas įvedė žmonijoje vyro ir moters santykiavimą, bet tik tų, kurie sujungti tarp savęs šventu moterystės ryšiu. Sykiu Jis griežtai uždraudė naudotis priemonėmis, kurios sutrukdo nuo šiame dalyke žmogui duoto tikslo — vaikų gimdymo. Bet atsiranda žmonių, kurie atmeta Dievo įdiegtą tikslą ir moterystėje jieško vien malonumo. Daugelis nenori ir net neapkenčia vaikelių, kurių gimdymui ir auginimui moterystė pirmiausiai įsteigta. Kai kurios motinos net nesibaisi sunaikinti savo įsčioje esančius mažutėlius ir viską daro, kad jie negimtų. Jų nusikaltimus išdrįsta pasekti ne moterystėje gyvenančios mergaitės, jieškančios neleistino pasismaginimo ir sykiu norinčios išvengti gėdos žmonių akyse. Sakykite, argi nešaukia nekaltas kraujas dangaus kerštо ant tų žmogžudžių. Mes smerkiame tironus, kurie traiško žmonių gyvybes lyg muses, bet ar mažesni nusikaltėliai yra tie, kurie žudo nekaltus kūdikius ir nelaidžia jiems ateiti į šį pasaulį?! Jei kurioje tautoje būtų daug tokių nusikaltėlių, ar tai nešauktų teisingojo Dievo bausmės?! Juk tokie galvažudžiai išplėšia iš dangaus milijonus būsimų šventųjų. Per tokius nusikaltimus Dievas nustoja išorinės garbės ir meilės, kurią tos sielos Jam būtų parodžiusios, nes tie vaikeliai, mirę su gimtąja nuodėme, nenuplauta krikšto sakramentu, per amžius neregės Dievo. Jie nors ir nekentės pragaro kančių, kaip prakeiktieji, bet bus išskirti iš Dievo šventųjų karalystės. Jei Kristus pasakė, kad vaikelių piktintojai verti paskandinti jūros gelmėse, tai daug griežtesnis Dievo teismas laukia tų žmogžudžių, kurie išplėšia gyvybę mažutėliui, dar neišvydusiam šio pasaulio šviesos ir per šv. Krikštą netapusiam Dievo vaikeliu?!

Pūvanti jaunystė

Dievas reikalauja skaistaus gyvenimo iš vedusiųjų. Bet moterystėje daug kas leista, ir, kas tuo tinkamai naudojasi, nepadaro jokios nuodėmės; priešingai, vedusieji už tai gaus nuopelnus danguje, jei tik gyvendami Dievo malonėje, tai vartoja su gera intencija ir neiškrypdami nuo Dievo nustatyto tikslo.

Daug daugiau Aukščiausiasis reikalauja iš nevedusiųjų. Jis uždraudžia šeštuoju ir devintuoju įsakymais kiekvieną lytinį veiksmą ir net kiekvieną laisvą neskaistų pageidimą. Skaistaus vienišo vyro ir moters gyvenimą Jis laimina, bet baudžia visus, nesilaikančius Jo įsakymų. Didžiausioji bausmė —

pašvenčiamosios malonės praradimas ir amžinos kančios pragare, jei žmogus miršta nuodėmėje. Bet yra bausmių ir šiame gyvenime: tai įvairios bjaurios ligos, kylančios iš neleistino santykiavimo su kitos lyties asmenimis ir iš uždraustų veiksmų su pačiu savimi.

Kaip graudu matyti ligoninėse daugelį jaunikaičių ir mergaičių, kurie, užuot linksminę pasaulį savo krykštavimu, džiuginę savuosius ir tėvynę gerais darbais, savo gabumus ir jėgas panaudoję kurti šviesią ateitį sau ir kitiems, užuot sudarę sveiką, laimingą šeimą su Dievo skirtu jiems asmeniu, dar gyvi būdami tapo pūvančiais lavonais. Jie verti užuojautos, bet niekas nemėgsta jų draugystės, visi jų bijosi ir šalinasi, kad neužkrėstų. Jie našta visuomenei ir sau patiems: Jie gailisi sugriauto gyvenimo, bet per vėlai: nuodėmėmis palaužtos jaunystės, suardytų šviesaus gyvenimo vilčių nebegali pataisyti.

Tegul žmogus, nesilaikydamas skaistybės, ir apsisaugos nuo tų ligų, vis tiek jo siela serga. Tai lyg supuvęs obuolys, kuris iš viršaus gražus atrodo, o viduje pilnas pūvėsių ir kirminų. Jo valia blogų palinkimų nusilpninta, ir jis nebepajėgia atlaikyti gyvenimo smūgių. Tik skaistieji eina per gyvenimą laimėdami. Neskaistaus jaunuolio dvasia nesižavi idealais, kurių sunku siekti ir dėl kurių reikia savęs išsižadėti, ištesėti rimtose gyvenimo sunkenybėse.

KAIP GRAŽI TU ESI, O SKAISTYBE!

Jau iš šių kelių eilučių matome, kad nuodėmė prieš skaistybę, — tiek vedusių, tiek ir nevedusių, — yra Dievo nekenčiama ir baudžiama šiame ir aname gyvenime. Dabar pažvelkime į skaistybės dorybę. Kaip žavi ji yra, kaip ji Dievo mėgiama, koks gražus ir brangus ji yra žmogaus papuošalas ir turtas!

Kai kurie vyrai ir jaunuoliai mėgsta išvedžioti: girdi, skaistybė tik silpnųjų ir bailiųjų dorybė; nevyriška. Netiesa, jie tik niekus pliauškia: neskaisčiai gyventi nereikia jėgos, nei gabumo; tai sugeba visi lepšiai, gatvės valkatos ir visi menkos vertės žmonės. Bet būti skaisčiam, nepasiduoti progai, kai ji tave vilioja, atsispirti blogų draugų ir aplinkybių įtakai, pasakyti: „ne", kai tave aistra degina ir nuodėmė atrodo tartum ne šio pasaulio grožybė, čia tai reikia geležinės valios! Pagarbos ir meilės verti tie jaunuoliai, jaunuolės, kurie išlieka skaistūs, nežiūrint sunkiausių aplinkybių, kuriose jiems tenka gyventi. Kristus ir Marija tokiais gali didžiuotis. Jie yra drąsūs kariai kovoje su didžiausiais Bažnyčios priešais — netikėjimu ir ištvirkimu. Laiminga ta tauta, kuri turi daug tokių didvyriškų sūnų ir dukrų. Jos ateitis užtikrinta. Skaistus jaunimas daugiau reiškia, kaip gabūs karo vadai ar žymūs valstybės vyrai!

Senajame Įstatyme skaitome: „Kaip graži skaisti giminė su garbe! Amžinas jos atminimas, kadangi ji žinoma pas Dievą ir pas žmones" (Išm. 4, 1). Bet ypač Kristus iškelia skaistaus gyvenimo vertę. Jis ne tik pabrėžia visišką skaistybės laikymą prieš moterystę ir moterystėje leistų ribų neperžengimą, bet ypatingu būdu vertina tas sielas, kurios iš Dievo meilės ryžtasi išlikti tobulai skaisčios iki mirties. Dievo Sūnus išsirenka sau už motiną tyriausiąją iš Izraelio dukterų ir jai paskiria skaistų sužadėtinį, kuris nazaretiečių ir kitų žydų akyse bus laikomas Jėzaus tėvu. Vėliau Išganytojas savo viešojo gyvenimo metu ypatingai pabrėžia išsirinktos, visiškos skaistybės vertę. Jis iš visų apaštalų labiausiai myli šv. Joną, nekaltą ir nevedusį jaunikaitį. Kristus Paskutinės vakarienės metu leido jam ilsėtis prie savo Švenčiausios Širdies. Tarp aštuonių kalno pamokslo palaiminimų yra ir šis: „Palaiminti nekaltos širdies, nes jie regės Dievą". Nors nekaltą širdį turi kiekvienas, kuris yra laisvas nuo bet kurios sunkios nuodėmės, tačiau labai gražiai tinka šie žodžiai tam, kuris yra laisvas nuo žmogų taip žeminančios neskaistybės nuodėmės. Skaisčioms sieloms Viešpats suteikia gausios šviesos suprasti tikėjimo dalykus ir amžinojo gyvenimo vertę. Tik nekaltos sielos užsidega tikrojo idealo meile — ištikimai sekti Kri-

stumi net ir didžiausiose sunkenybėse, per kliūtis ir kentėjimus veržtis prie tobulumo viršūnės. Net garsusis Indijos vadas Ghandis, nors ne krikščionis, gerai suprato ir paskutinias keturias metų dešimtis gyveno skaistybėje susitaręs su žmona.

Mūsų jauni šventieji.

Argi gali nesižavėti nekalta jaunuolio, jaunuolės širdis, visiškai atsidavusi Dievo ir artimo meilei?! Štai šv. Kazimieras, mūsų tautos galingasis Globėjas, šv. Aloyzas, šv. Stanislovas ir kiti šventi jaunuoliai, anksti užbaigę šios žemės kelionę, išlaikę nesuteptą sielą ir kūną, susilaukę altorių garbės ir tinkinčiųjų, ypač doro katalikiško jaunimo meilės. Šv. Agnietės, šv. Teresėlės ir kitų šventų mergaičių pavyzdžiai guodžia ir kelia mūsų širdis prie Dievo. Kaip brangūs jie ir jos mums! Mes su pasitikėjimu kreipiamės į tuos mieluosius savo brolius ir seseris, kuriuos pačioje jaunystėje Viešpats perkėlė į dangiškuosius sodus. Lelija (skaistybės simbolis) jų rankose niekuomet nenuvyto. Jie taip mieli ir brangūs buvo tai aplinkai, kurioje gyveno, bet po mirties jie gavę šventųjų vainikus gerbiami ir mylimi visos Bažnyčios.

Ir didžiausiam nusidėjėliui, kurio širdyje dar neišblėsęs drovumo jausmas, sąžinė pradeda nerimti ir priekaištauti, girdint pasakojant apie šiuos karžygius. Jie galėjo, — kodėl tu negali? Ar Dievo ranka patrumpėjo? Jis teikė ir tebeteikia pakankamai malonių, kad galėtum dorai gyventi. Tavo kaltė, o žmogau, jei gyveni nuodėmėje ir gėdoje! Jei mums sąžinė ką nors prikiša dėl praeities, nenusiminkim, apgailėkim savo nuodėmes geroje išpažintyje ir pradėkim naują, skaistų gyvenimą. Kol dar keliaujame per šį gyvenimą į amžinybę, pasitaisyti niekuomet nevėlu. Todėl skubėkim, nes nežinom, kada Aukščiausias nupjaus mūsų gyvenimo medį. Kur jis grius, ten pasiliks gulėti visą amžinybę. Bėda mums, jei griūsime į kairę — pasmerktųjų pusę, o ne į dešinę — su išrinktaisiais.

Pernai, balandžio mėnesį, Bažnyčia suteikė palaimintosios mergelės ir kentėtojos garbę Marijai Goretti, 12 metų nemokytai ūkininkaitei. Vienas nedoras jaunuolis grąsino jos nekaltybei. Jai neliko kito pasirinkimo, tik arba pulti į nuodėmę arba gintis iki paskutiniosos. Ir ji pasirinko už skaisybę kovą, kuri baigėsi mirtimi. Čia nepasakosiu, kaip tai įvyko. Apie tai pasiskaitykite š. m. kovo ir balandžio mėn. „Žvaigždėje“. Tuos, kurie sako, kad skaistybė tik silpnųjų dalykas, tesugėdina šios mergaitės pavyzdys! Stiprūs vyrai, kurie savo jėga ąžuolą išrautų, dažnai pasirodo kovoje dėl skaistybės silpnesniais už mergaites...

SIEKI TIKSLO — VARTOK PRIEMONES!

Gražūs šventųjų pavyzdžiai ir jie, rodos, mus išjudina iš tingumo, sugėdina taip lengvai pasiduodančius nuodėmei. Iš kitos pusės ir norintiems išlaikyti skaistybę arba pasitaisyti, dažnai trūksta tvirto pasiryžimo ir drąsos. Broli, Sesute, tik drąsos! Nepamiršk, kad už skaistybę nekovosi vien savo jėgomis. Dievas duoda pakankamai malonių, bei priemonių, kad savo aistringą, į blogą palinkusią prigimtį galėtum apvaldyti ir nepasiduoti pagundai. Štai kelios tam tikslui priemonės:

Aukščiausias ir svarbiausias mūsų uždavinys šioje žemėje — mylėti Dievą ir gyventi Jo malonėje. Bet jei kurio mintys, širdis ir kūno pojūčiai užkrėsti nedorumu, negalima sakyti, kad toks žmogus myli Dievą ir trokšta Jam patikti. Esant progai nusidėti bei puolant pagundai, sužadinkim savyje Dievo meilės aktą ir bent mintimi kartokime kad ir šiuos žodžius: „Mano Dieve, myliu Tave ir dėl to nenoriu Tavęs įžeisti. Padėk man silpnam nusidėjėliui“. Daugelyje atvejų pagunda išnyks, o mes jausimės Dievo meilės aktu sustiprėję malonėje. Jei pagundų ir pavojų metu kreiptumės į Viešpatį ir Jo šventuosius pagalbos

bent trumpa vidine maldele, išeitume nugalėtojais. Kas meldžiasi, nenusideda — lengvai išsisaugo nuodėmių.

Iš septynių sakramentų ypač du mums daug padeda kovoti su blogais palinkimais ir augti dorybėje. Tai atgaila ir šv. Komunija. Jais kiek tik galima dažniau naudokimės. Nuoširdi išpažintis palaikys mūsų sielą laisvą nuo nuodėmių ir ugdys malonėje. Gali kilti ypač jaunimui didelių pagundų, abejonių, neramumų dėl kai kurių kūne įvykstančių dalykų, jausmų, minčių, kas visai nėra net nuodėmė, nes sukyla prieš mūsų valią ir mes jiems nepritariame. Vis tiek esame kažko neramūs, susijaudinę, gėdą jausdami prieš save ir kitus. Atverkime tada savo širdį kunigui per išpažintį, pasisakykim jam, kas mus slegia, o jis paguos, išaiškins kur nuodėmė, o kur ne, ir tėviškai patars, kaip elgtis.

Eucharistija — Sakramentas, kuris šventuosius pagimdė skaistybe ir juos taip aukštai iškėlė. Šventoje Komunijoje per atgailos sakramentą nuskaidrinta siela susijungia su pačiu Jėzumi. Jis tampa viena su mumis, savo dieviškąja galybe apima mūsų sielą ir pila į ją savo malones — Jo norai tampa mūsų norais, ir mūsų širdis po geros Komunijos netrokšta nieko kito, tik savo Viešpatį mylėti ir būti Jo mylima. Viešpats su Juo dažnai susivienijančiai sielai suteikia ir skaistybės meilę, jos vertės supratimą ir jėgų kovoti su kliūtimis, kurios pastoja kelią į šį idealą. Nenuostabu, kad šventieji taip skubėjo prie šv. Komunijos ir jos taip ilgėjosi. Ir mūsų laikais atsiranda nemažai kilnių Viešpaties mylėtojų, kurie daugeli kliūčių nugali, daug ko išsižada, kad tik galėtų net kasdien susijungti su Jėzaus Širdimi Komunijoje. Darykim panašiai ir mes, o tikrai būsim skaistūs, nes tie, kurie jungiasi su tyriausiu Kristaus Kūnu, dėl mūsų neskaistybių skaudžiai nuplaktu ir erškėčiais vainikuotu, pagaliau prikaltu ant kryžiaus, išsaugos ir savo kūną nuo nuodėmės. Tokiam žmogui užtenka pažvelgti į Nukryžiuotąjį, kad tuoj iš kenčiančio Kristaus meilės atmestų kiekvieną akstiną į nuodėmę.

Nors mūsų kūnas jau per krikštą, t. y., kai žmogus gauna pašvenčiamąją malonę, tampa Dievo būveinė, Šventosios Dvasios bažnyčia, bet dar labiau ir aukštesniame laipsnyje tai įvyksta, kai į ji nužengia Jėzus Švenčiausiame Sakramente. Kaip švariai ir pagarbiai užlaikomi ir stropiai saugomi kunkos, kielikai — indai laiką Švenč. Kristaus Kūną ir Kraują, kad dulkėmis neapliptų, drėgmė jiems nepakenktų, ypač, kad vagys ju neišvogtų ir neišniekintų. Taip saugokim ir savo kūną, laikykim ji tyrą ir ginkim ji nuo viso to, kas galėtų sutepti. Mūsų kūnas turi būti šventas ir skirtas Dievo garbei, kaip ir mūsų siela. Nuo dabartinio mūsų gyvenimo tyrumo priklausys ir mūsų atsikėlusio kūno garbė.

Šalinkim tai, kas veda į nuodėmę

Veltui bus mūsų pastangos išsaugoti kūno ir sielos nekaltybę, jei nevengsime progų, vedančių prie neskaistybės. Ypačiai dvi blogybės paėda kiekvieną šios jautrios dorybės daigeli: tai girtavimas ir tinginiavimas.

Apie girtavimo žalinguma nėra ko daug aiškinti. Jūs patys žinote ir kasdien matote, kaip jis kenkia skaistybei ir bendrai doriniam bei fiziniam tautos stiprumui. Kiek sunkenybiu ir nelaimių atneša šio polinkio nevaldymas! Vėjais paleidžiami sunkiai uždirbti pinigai, naikinama sveikata, išeidžiamas Dievas. Ši yda daro gėdą mums mūsų pačių ir kitų žmonių, ypač svetimtaučių akyse. Nuo to tesulaiko mus Dievo, teisingo ir rūstaus Teisėjo, baimė, bet taipgi ir mūsų pačių savigarba, kuri neleidžia kitiems pajuokti ir paniekinti lietuvio vardą.

Bet ir tinginystė, nieko neveikimas, paskendimas tuščiose, liūdnose mintyse nieko neprisideda prie skaistybės palaikymo, dargi jai kenkia. Todėl kūnui ir sielai labai sveika užsiimti kokiu nors fiziniu ar protiniu darbu. Žmo-

gui reikalingas geras poilsis, sveikas sportas, pasivaikščiojimas, gėrėjimasis gamta, užsiėmimas mokslo, muzikos, dailės, doro teatro dalykais. Tai padeda nuraminti suerzintus nervus ir apvaldyti prigimtį. Susivaldąs, nepasiduodąs bet kokiam vyliojimui ar jausmui žmogus, pirma šaltai apsvarsto, kas gera ir darytina, kas bloga ir vengtina, nepasiduos jį užplūstančiai neskaistybės bangai. Mes turime būti proto ir valios žmonės. Tegul visi pamato, kad nesam bet kokie ištižėliai, silpnavaliai, kurie nemoka atsispirti kitų suvedžiojimams. Taupykim ir ugdykim jėgas, nes jos bus reikalingos Tėvynės atstatymui!

Mūsų galingiausioji globėja

Daugelį šventųjų Dievas mums davė kaip payzdį ir galingus globėjus bei užtarytojus danguje. Bet kaip saulė savo šviesa nustelbia žvaigždes, taip Švenčiausioji Mergelė Marija išsiskiria ir iškyla tarp kitų šventųjų. Ji — Dievo Sūnaus, tapusio žmogumi, Motina. Viešpats paskyrė Ją ir mūsų motina, globėja ir pavyzdžiu visose dorybėse, ypač skaistybėje. Ir ko nesužavi Jos kilnusis paveikslas! Net nusidėjėlis, jei tik jo širdyje dar rusena kibirkštėlė kilnumo, jaučia Jai meilę ir pagarbą.

Tikrasis pamaldumas į Mariją yra sujungtas su meile ir troškimu sekti Jos pavyzdžiu. Būkime geri Marijos vaikai, o Jos padedami išliksime skaistūs ir sutrempsim, kaip ir Nekaltai Pradėtoji, nuodėmės žaltį.

Geras vaikas myli savo motiną, jai išpasakoja savo bėdas ir ja pasitiki visuose dalykuose. Tokie būkime ir mes su Marija. Tenebūnie nė vienos dienos kada į Ją nesikreiptumėm bent rytą, vakarą, ypač pagundų — pavojų metu Patitėkim Jai savo gyvenimą ir visas tas aplinkybes, kuriose mūsų dorybės tyko slibinas. Melskimės į Jos Nekalčiausiąją Širdį su kūdikišku pasitikėjimu ir meile, nes Ji mūsų Motina, tikrai mus myli, supranta ir užjaučia mūsų vargus ir trokšta mums padėti.

Gegužės mėnuo tebūnie Marijos mėnuo kiekvienam pasaulio kampe. kur yra nors vienas lietuvis. Puoškime Marijos paveikslus gėlėmis, sueikime Jai giedoti giesmių, neškime Jai savo vargus ir rūpesčius. Nepamirškime kasdien, bent gegužės mėnesį, sukalbėti rožančiaus dalį (ar bent vieną paslapti!) už Lietuvos ir kitų nelaimingųjų šalių prisikėlimą, kur siunta piktasis tikėjimo ir tikrosios laisvės priešas. Marijos užtarimas pas Dievą yra visagalis, ir Ji savo galingu žodžiu sudraus šėtoną ir pririš jį prie grandinės. Tada nelaimingiesiems nušvis saulutė, jie galės laisvai Dievą garbinti ir niekam nevergauti.

Kaip būtų gražu, jei atskiros stovyklos ir pavieniui gyvenų lietuviai atnaujintų pasiaukojimą, arba, jei dar jo nepadarė, pirmą kartą pasiaukotų Nekalčiausiajai Marijos Širdžiai paskutinę Jos mėnesio dieną, Marijos visų malonių Tarpininkės šventėje. Jeigu tą dieną būtų neįmanomą, nes yra darbo diena; tai būtų galima įvykdyti dieną prieš tai — paskutinį mėnesio sekmadienį.

Garbė jums, Moterys!

Marijoje įkūnytas tikrasis moters pašaukimas ir kilnumas. Todėl šios kelios eilutės tebūnie skirtos moterims. Tesididžiuoja jos, galėdamos būti Marijos pasekėjomis ir savo išganingą įtaką skleisti nedorybių pilname pasaulyje. Taip, per Mariją moteris tapo išaukštinta, pakelta į aukštesnį laipsnį. Švelnios, nes motiniškos, moters rankos, skirtos šluostyti ašaras nuo verkiančiųjų veido. glostyti ir raišioti ligonių žaizdas. Moters švelni širdis lengviau atjaučia artimo skausma, ir jos iš prigimties daug tinkamesnės mažųjų mokytojos ir auklėtojos negu vyrai. Moteris geriau supranta ir pastebi blogio įtaką ir stengiasi ją visur mažinti, įnešdama į pasaulį daugiau meilės, dorumo ir pasiaukojimo. Ji gailestingesnė ir vargšams, neturintiems duonos kąsnio. Moters kuklumas ir padorumas padaro teigiamos įtakos ir į blogas širdis; tokios širdys jaučia, kad eina negeru keliu, sąžinė verčia juos pakeisti gyvenimo kryptį. Viešpats Jėzus jaučiasi

altoriuose vienišas, nusidėjėlių įžeistas, retai draugų lankomas. Tikinčios moterys Jį tuoj supranta, atjaučia ir Jam surengia adoratorių būrelius ir atlyginamąsias Komunijas. Jos meldžiasi už nusidėjėlių ir stabmeldžių atsivertimą ir kitomis Jėzaus Širdies intencijomis. Aš čia neperdedu, — taip tikrai vyksta, jei moteris žiūri į Mariją, kaip į savo idealą ir pavyzdį.

Visai priešingai įvyksta, kai moteris nukrypsta nuo savo garbingo uždavinio ir tejieško tik savo garbės, naudos ir tuščių polinkių bei troškimų įgyvendinimo, kartais net bezdžioniškai pamėgdžiodama vyrus jų netikusiame elgesyje. Tada jos įtaka tampa labai pražūtinga šeimai ir visuomenei. Tuomet moteris, užuot tapusi angelu saviesiems ir savo aplinkai, pasidaro velniu gundytoju. Nesupykite už tariamą įžeidimą, nes tai gryniausia tiesa. Tas kaip tik ryškiausiai įrodo, kad jūsų įtaka ir pavyzdys pasaulyje yra neįkainuojami. Nuo jūsų, motinos ir mergaitės, dorybių priklausys daugeliu atveju ir jūsų vyrų, sūnų, brolių, sužadėtinių ir aplamai žmonijos skaistybė. Jūsų pamokymai, maldavimai, draudimai ir barimai už negerą, jūsų artimųjų elgesį, surišti su jūsų be priekaištų pavyzdžiu, daro visiems lemiamos įtakos. Nedorėlis jaučiasi per jus sugėdintas, jei tik jūs pačios esate skaisčios. Todėl sekite Marijos pavyzdžiu ir jūs būsite laiminamos visur, kur tik praeisite gera darydamos, taiką ir ramybę skleisdamos. Jus gerbs ir mylės vaikučiai, kuriuos nuo kūdikystės vedate tikėjimo ir tiesos keliu; dėkingi jums bus ligoniai, seneliai ir vargšai už suteiktą paguodą; su pagarba į jus žiūrės vyrai, kuriems jūs esate lemiamoji parama sunkiose gyvenimo kovose. Pagaliau savo gražiu pavyzdžiu, žodžiu, malda ir darbu parodysite klystantiems tikrąjį kelią, išgelbėsite juos nuo daugelio nelaimių šiame gyvenime ir nuo amžinos pražūties. Tuo būdu jūs būsite uolios talkininkės sielų išganymo darbe. Už visą tai Jums bus dėkinga mūsų motina Bažnyčia ir laimins Jus. Bet visų svarbiausia — suteiksite džiaugsmo Jėzui ir Marijai, o tuo pačiu laimėsite sau amžiną laimę ir garbe danguje.

JEI VIEŠPATS TAVE ŠAUKIA...

Baigdamas šį laišką, norėčiau kreiptis į mūsų jaunimą gimnazijose bei universitetuose, bet taipgi ir į tuos, kuriems neteko laimės gauti aukštesnio mokslo. Pagalvok, Broliuk, Sesute, ar Viešpats nešaukia Tavęs sekti šventųjų pavyzdžiais ir dėl Dievo bei sielų meilės gyventi skaistybėje iki mirties? Gal Jėzus nori, kad tu išsižadėtum tų gražių džiaugsmų, kurių patiria krikščioniškoje moterystėje, kilnioje tarpusavio meilėje, tarp vaikų, tų mažųjų raudonskruosčių pupuliukų būrelio, vyras ir žmona. Gal ir tau, Mielasis-oji, Kristus sako: „Palik pasaulio siūlomas gėrybes, net tėvą, motiną, brolius ir seseris ir sek mane!“. O turėkime tada drąsos Jo kilnaus kvietimo paklausyti!

Gal tave Kristus šaukia pasišvęsti sielų gelbėjimo darbui, kaipo kunigą parapijoje, mokykloje, įvairiose organizacijose. Gal Viešpats švelniai tave kviečia į vienuolyną maldos, kontempliacijos, atgailos gyvenimui, drauge būti narsiuoju Jo karalystės kovotoju. Gal tavo kilnią širdį žavi misionierių pasiaukojimas stabmeldžių kraštuose, ir tu norėtum juos pasekti, nešdamas Evangelijos šviesą tamsybėje paskendusioms tautoms?

Jei taip ir tu po maldos ir svarstymo įsitikintum, kad šis yra tavo kelias, drąsiai kreipkis į Kunigų Seminariją, kur galėtum ruoštis savo garbingam uždaviniui, kad, laisvės aušrai patekėjus mūsų tėvynėje, galėtum savo tautiečiams būti vadu prie Kristaus. O jei tave vilioja vienuoliško gyvenimo ramybė ir troškimas įvykdyti Evangelijos patarimus, gyvenant neturte, skaistybėje ir klusnume, išsirink vienuoliją, kuri tau labiau patinka. Vienus traukia šv. Ignaco įsteigtoji Jėzaus Draugija, kitiems patinka šv. Domininko baltas rūbas ir jo idealai, kiti vėl paveikiami šv. Pranciškaus Asyžiečio neturto dvasios, nevieną vilioja šv. Jonas Bosko, vaikų būrio apsuptas... Turime visišką laisvę pasirinkti, kas mums patinka. Visi ordenai ir vienuolijos Dievo žmonių įsteigti,

ALp(LKA)1744
1948, Nr. 14

Bažnyčios patvirtinti. Nors išorinis jų veikimo b
visi siekia to paties tikslo — skleisti Kristaus Ka
sielose.

Gal nesi buvęs gimnazijoje, o jau pagyvenęs, m
bergždžias darbas, bet norėtum būti vienuoliu. Nenusiminк, nesi užmirštas — gali būti broliuku, kuris atlieka vienuolyne įvairius paprastus darbus, kad kiti vienuolyno nariai — kunigai galėtų pilnai pasišvęsti apaštalavimui. Tokia auka Dievui labai patinka. Tai matome iš šventųjų broliukų Alfonso Rodriguez, jėzuito, ir Konrado von Parzham, kapucino, pavyzdžių.

Jums, mielos mergaitės, jei tik jus žavi šv. Teresėlės ir kitų šventųjų pavyzdys, irgi yra būdas pasišvęsti Dievui — įstojant į kurį nors vienuolyną, kad galėtumėte visiškai priklausyti ir tarnauti Dieviškajam Sužieduotiniui — Kristui. Visas ten priima, mokytas ir nemokytas, jei tik nori užlaikyti vienuoliško gyvenimo nuostatus ir tinka tam gyvenimui. Darbo yra begalės: vaikų darželiuose, pradžios ir vidurinėse mokyklose, ligoninėse ir tt. Jūsų dvasios vadai mielai patars ir padės, jei tik norite šį kilnų gyvenimo būdą išsirinkti. Yra vienuolynų, kurių pagrindinis tikslas yra malda ir atgaila. Tokie vienuolynai daug laimi palaimos žmonijai, išprašo iš Dievo nusidėjėlių atsivertimo, sekmės kunigų darbams, ir stengiasi atlyginti Aukščiausiajam už žmonijos nuodėmes. Nors jų gyvenimas paslėptas, bet savo maldomis ir aukomis daro įtakos pasauliui. Šv. Teresėlė gyveno tokį paslėptą gyvenimą, o dabar ji yra misijų globėja!

Lietuvoje dabar pašaukimai į dvasinį luomą trukdomi, kunigai ir vienuoliai persekiojami, išvežami, kišami į kalėjimus. Išlaisvinus tėvynę, mažai turėsime Dievo tarnystei pasišventusių sielų, o darbą bus begalės. Čia plati dirva kilniai sielai parodyti savo idealizmą. Jei tave, Mielasis-oji, žavi šis idealas ir norėtum papildyti praretėjusias Kristaus darbininkų eiles mūsų tėvynės naudai, melskis ta intencija, tarkis su dvasios vadu ir, jei nebus abejojimų dėl pašaukimo tikrumo, drąsiai ženk šiuo keliu, o Kristus ir Marija laimins tavo žygius!

Atsisveikindamas, linkiu neprarasti pasitikėjimo ir drąsos, vis vien, kas dar mus beištiktų. Dievas mūsų neapleis niekados! Tik visi skubėkime šalinti mūsų tarpe pasitaikančias nedorybes, ypač paleistuvavimą, girtuokliavimą, nesantaiką ir kitas ydas, kurios labiausiai žemina lietuvio kataliko vardą. Darykime tai, ko Dievas iš mūsų nori ir laukia, tada ir Jis išpildys tai, ko mes Jį prašome,

Visada su Jumis bendroje maldoje už Tėvynę

J. Sukackas S. J.

Nuoširdžiai dėkoju gerb. T. J. Sukackui už šį laišką. Tikimės, kad šis pirmas jo laiškas nebus paskutinis...

MALDOS APAŠTALAVIMO INTENCIJOS:

Gegužės mėn.: kad Rusijos stačiatikiai sugrįžtų į kat. Bažnyčią. **Misijų intencija:** kad Dievo Motina atvestų japonų vaikus prie Jėzaus.

Birželio mėn.: kad pasaulyje įsigalėtų tikra taika. **Misijų intencija:** kad Annamo (Indokinijoje) krikščionys laimingai išeitų iš savo šalies neramumų.

J. Brazikas S.J.

„M. L." adresas: (13b) Pullach bei München, Berchmanskolleg.

Missionsbrief als Manuskript gedruckt. — Verlagsanstalt Manz, Dillingen-Donau.

90.794.108